

“Близки и различни. Южнославянски езикови проекции”, Велико Търново, 2004 (244 с.). Книгата е опит за представяне на отношенията между езиците в южнославянския ареал в една по-широка проекция – езиково типологическа, социо- и психолингвистична, културологична. Поставени са следните акценти: южнославянските езици и култури в общославянски и в европейски контекст; представата за степента на близост и отдалеченост и изобщо за *другия*, езиково и ареално близкия; високата степен на генетично родство и степените на близост и отдалеченост между структурите на южнославянските езици в минали и в съвременни периоди; преходите и границите между близките езици и езиковата самоидентификация; историческите променливи на книжовноезиковия статус; книжовноезикова дивергенция и лексико-семантични отношения; синдромът на малките разлики и фоновите знания като фактор за разбирането на другия; българският език в друга (сръбска) близкородствена езикова среда; разнообразни прояви на взаимодействие при близкородствени езици със специфичен общ и индивидуализиращ профил, каквито са южнославянските.

Доцент **СВЕТЛОЗАР МЕТОДИЕВ ВЛАЙКОВ** е роден през 1955 г. в гр. Русе. Завършил е Великотърновския университет “Св. св. Кирил и Методий”, специалност Руска филология. Постъпил е на работа в същия университет през 1983 г. като асистент към катедра “Руски език”. Има над 25 публикации в областта на историята на руския и българския език. Научните му интереси са в областта на историческата фразеология и диахронната културология.

През 2000 г. защитава докторска дисертация на тема “Постоянните сравнения в староруския и старобългарския език (IX/XI – XIV в.). Аспекти на същностната им характеристика”.

През м. май 2005 г. е избран за редовен доцент към катедра “Руски език” по специалността – Славянски езици (история на руския книжовен език).

Основните трудове от научната продукция за хабилитацията на Св. Влайков са книгите “Книга на символите” и “Фразеологични и паремиологични изследвания. Диахронен аспект”. В “Книга на символите” (2003 г.) се разглежда функционирането на понятието образ-символ в един по-широк лингвокултурологичен аспект и в битността му на самостоятелен знак. Едновременно с това се експлицират семантичните взаимовръзки както между отделните знаци, от една страна, така и между отделните значения в рамките на семантичното поле на отделния образ-символ, от друга. Анализирането на същността на т. нар. универсални символи се провежда (разбира се, там, където това е възможно) в тясна връзка с употребата им в християнската символна система, респективно в силно повлияната от нея, дори на практика почти напълно покриваща се с нея, символика в старобългарската и староруската книжнина. За първи път се прави опит да се проследи връзката между функционирането на универсалните символи в световните културни традиции и употребата им в контекста на българската културна традиция.

В книгата “Фразеологични и паремиологични изследвания. Диахронен аспект” (2004 г.) образите-символи се определят като важен семантичен фундамент, участващ във формирането на някои ФЕ, които активно функционират в съвременния руски и български книжовен език. Изследва се генезисът на отделни фразеологични и паремиологични единици като се прави връзка със символиката на образа или ситуацията, явяващи се техен семантичен център. По подобен начин се изследват и езиковите факти на ниво паремиология. Тук понятието образ-символ се използва и по отношение на знаковостта на ситуацията, лежаща в основата на формирането и развоя на дадена паремиологична единица. В изследването на произхода на някои от тези единици за първи път се обръща внимание на връзката между език и митология в конкретния случай.